ei olle ennam ristiinnimenne, waid põrgo sullane ja ei olle wäärt, et Ma tedda kannab!“

Kül ristiusso rahwa seas
On agganad weel mõnnel peas,
Et teise usko kiusab weel,
Sell' on siis tõeste kurri meel,
Mis häbbi wälja üttelda,
Kui selle peäle mõttelda! —
Üks innime, kes usko teab,
Kas temma sedda õigest peab,
Kui temma wallab teise werd?
Se jookseb wasto tulle-merd! —
Kui teise usko põlgad sa,
Siis tallad omma jallaga!
Sest usso käsk on: „armastus“,
Ei mitte tühhi teutus:
Kes on siis, kedda pead sa
Siin liggimesseks piddama?
Keik, üllemad ja allamad,
Kes ial Ma peäl ellawad
Ja Loja seädus ette toob
Neid ärrawiib ja ued loob,
On sinno wennad lihha sees,
Ni rikkas, kui ka kehwa mees!
Kül Judid ja ka pagganad,
Kui pimmedusses maggawad,
So peäle wiimselt kaebawad,
Kui kohto ette tullewad,
Kus ükskord sure kohto ees
Saab seisma igga ussumees!
Ja peab wastust andma seäl,
Mis temma teinud ilma peäl. —
Kui sedda kartust polle sull',
Siis asjata se könne mull'.

Wagga hunt.

Saksamaal, Genfiliñna liggidal, kaswatas rikkas praua ühhe hundi-poja sureks, kes kui kuitsikas iggal pool temma järrel jookšis ja ial pahha ei teinud.

Kord juhtus, et praua mönneks näddalaks piddi koddunt ärrareisima ja hunti kojo jätma; agga hunt kurwastas ennast, kui ta prauat ennam ei näinud, nenda, et ta mitte middagi ennam suhho ei mötnud, jäi lahjaks ja kurtsus kokko, et jo surm karta olli.

Kui praua kojo tulli, tundis hunt tedda temma astumissešt, läks sure ruttuga tuppa praua jure, kargas püsti, panni teise käppa teise õlla peäle, watis armastusse näuga silmide sisse, et praua immeks panni; agga hunt kukkus wimaks mahha ja olli — surnud!

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1869, lk. 29